

Drijfveren | Thierry Schmitter

Waarom doen de mensen de dingen
die ze doen en maken ze de keuzes
die ze maken? In een serie

interviews gaat de Delftsche Courant
op zoek naar de drijfveren van
mensen. Vandaag: voormalig
bergbeklimmer en Paralympics
medaillewinnaar zeilen Thierry
Schmitter over doorzetten.

door
Jeroen Akkermans

In juni 1985 bereikten de twee jonge Britse bergbeklimmers Joe Simpson (21) en Simón Yates (25) als eersten de 21.000 voet hoge top van de Siula Grande in de Peruviaanse Andes. Tijdens de afdaling kreeg Simpson een ongeluk waarbij hij zware breuken opliep aan zijn rechterbeen.

Yates ondernam een poging om Simpson aan een touw naar beneden te laten zakken, maar dat ging mis. Wanhopig kon Yates niets anders doen dan het touw doorsnijden om zijn eigen leven te redden. Maar wonderbaarlijk genoeg overleefde Simpson ook deze tweede valpartij. Met uiterste inspanning kroop hij na de val verder naar beneden, naar het basiskamp.

Hij bereikte het kamp enige uren voordat Yates wilde vertrekken. Yates ging er toen nog vanuit dat Simpson de val niet had overleefd. Later schreef Simpson zijn ervaringen op in het boek *Touching the Void* dat is verfilmd en eerder dit jaar in de Nederlandse bioscopen draaide.

Thierry Schmitter die in 1998 in Zwitserland tijdens het klimmen zijn voet op de verkeerde plek zette, zeventig meter naar beneden viel, zijn rug brak en nu in een rolstoel zit, kent het verhaal en reageert er nuchter op. "Klimmen is een gevaarlijke sport", aldus Thierry Schmitter (35), die deze zomer brons won op de Paralympics in Athene met zeilen. De noodlottige glijpartij maakte opvallend genoeg de cirkel rond: zeilen is Schmitters eerste grote liefde, de bergen kwamen later: "Elk nadeel heeft een voordeel", zegt Schmitter, die overigens niet zo veel geeft om zijn medaille.

Kracht

Van een nadeel een voordeel maken lijkt zijn grote kracht. Schmitter werd geboren in Grenoble, maar verhuisde drie jaar later naar Nederland. Tot zijn achttiende volgde hij onderwijs op een Franse school. Toen Schmitter in 1987 maritieme

techniek aan de Technische Universiteit Delft ging studeren, besepte hij dat hij meer kennis van de Nederlandse taal nodig had. In een jaar tijd maakte hij zich het Nederlands eigen. "Voordat ik ging studeren kon ik geen Nederlands lezen en schrijven, maar ik kende de taal natuurlijk wel een beetje van de straat."

Dat hij het toen een jaartje extra druk had, vindt Schmitter, die nu werkt bij het Europese Octrooibureau in Rijswijk, helemaal niet erg. Ook daarin ziet hij een voordeel. "Mijn Frans is uitstekend. Ik ben een technicus die vier talen beheerst: dat is aantrekkelijk voor werkgevers, technici die dat kunnen."

Schmitter groeide op aan het strand en in de bergen, twee omgevingen die zijn lot zouden bepalen. In de zomer ging de hele familie naar Frankrijk, waar hij leerde hoe hij 'zijn voeten moest neerzetten'. "Als je niet van jongs af aan vertrouwd raakt met de bergen, leer je het later veel moeilijker. Dat geldt natuurlijk voor alles."

Het klimmen in de Alpen werd naarmate hij ouder werd steeds belangrijker voor Schmitter. Het drong echter langzaam tot hem door dat in de bergen zijn passie lag. Hij lacht. "Ik ging in Delft maritieme techniek studeren omdat ik ook veel zeilde. Ik was benieuwd naar de techniek achter die bootjes. Het was een romantische overweging. De praktijk was anders: ik leerde grote stalen bakken bouwen."

Spanning

In zijn studentenjaren werd Schmitter lid van een alpinistenclub en verdween het zeilen naar de achtergrond. Het kwam door een gebrek aan spanning, denkt hij. "Naarmate je beter gaat zeilen, wordt het steeds moeilijker extreme omstandigheden op te zoeken. Heel vaak ben je maar een beetje aan het wachten tot het een wild wordt. In de bergsport ben je minder afhankelijk van de omstandigheden."

Na elke tentamenperiode vertrok Schmitter naar de Alpen. Zijn klimniveau schoot snel omhoog, dankzij de frequentie en de systematische aanpak.

In 1995 kwam de meesterproef. Samen met Ronald Naar en een aantal

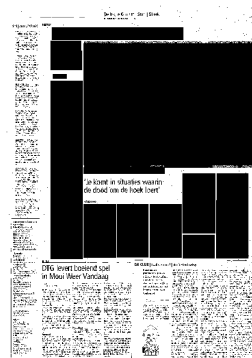
anderen beklom hij de top van de K-2, de moeilijkste en gevaarlijkste piek van het Himalaya-gebergte. Naar was op zoek naar sterke, jonge klimmers. Schmitter solliciteerde. "Het was een formaliteit. Ik was echt goed."

De klus was uitermate lastig: anders dan in de Alpen zijn de weersvoorspellingen er belabberd en door de grote hoogte hebben klimmers last van zuurstofgebrek. Bovendien moeten K-2 klimmers als avonturiers in de jungle een pad vrijmaken door veel open te hakken, want er wordt daar niet veel geklommen. "In de Alpen klim je in één keer door, in de Himalaya lukt dat niet. Er zijn telkens verrassingen."

Berggids

Na de tocht verhuisde Schmitter naar Zwitserland waar hij ging werken bij een dieselmotorenfabrikant in Winterthur. Naast zijn werk volgde hij de berggidsopleiding. Dat is redelijk uitzonderlijk, volgens Schmitter. "De Zwitsers laten meestal geen buitenlanders toe. Je moet toch van jongs af aan ervaring hebben."

Maar met de K-2 op zak had hij de juiste papieren. Het pad dat hij wilde volgen lag in de bergen. "Ik wist zeker: als berggids kun je in Zwitserland overleven. Klimmen is populair in Nederland en ik zou dan groepjes laten overkomen en expedities leiden lagen. Je bent in de natuur, er zijn weinig of geen mensen en je bent voortdurend met jezelf bezig." Bergbeklimmers zijn echte topsporters, vindt Schmitter. Maar de grens tussen een genie en een dwaas is uiterst moeilijk te trekken. "Ronald Naar zei eens zoiets als: 'eigenwijsheid en stomiteit liggen heel dicht bij elkaar. Wat de één een geniale oplossing vindt, vindt de ander dwaas'. Wat maakt het verschil?"

Bang

Misschien wel het resultaat van de beslissing. Sinds zijn ongeluk heeft Schmitter geen bergen meer gezien. Hij is bang dat hij de aanblik van de majestueuze toppen niet kan verdragen. "In mijn hoofd en hart blijf ik een klimmer. Ik kan er nu mee overweg, maar bergtoppen zien is wat anders: daar wil je dan heen en dat kan niet meer. Dat is zwaar." Toch moet hij er wellicht een keer aan geloven. Zijn oudste kind is negen en schaakt. Zijn middelste zoon is zeer sportief. Hij is acht jaar en zeilt graag. Schmitter wil zijn kinderen geen strobreed in de weg leggen. "Ik zal het klimmen niet aanmoedigen, maar als ze willen is dat prima. Ik denk dat klimmen goed is voor de persoonlijke ontwikkeling. Je komt samen met anderen in situaties terecht waarin de dood om de hoek loert. Dat doet iets met je. Iets goeds."

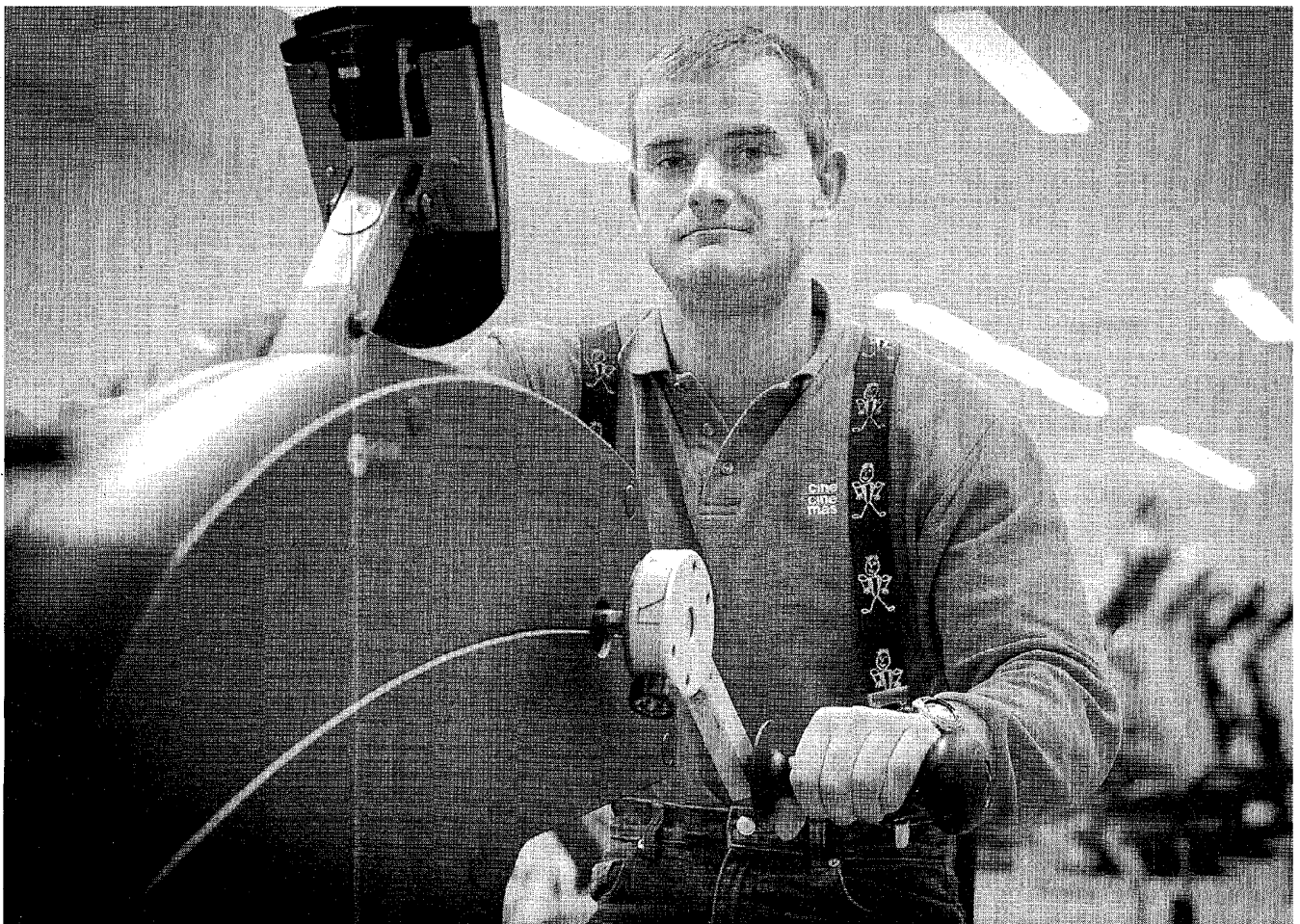
den. Ik was graag in de bergen, heel graag."

Het lot besliste anders. Schmitter stapte op een sneeuwveldje en roetsjete zeventig meter naar beneden. Zijn rugwervel knapte als een lucifer. "Het was redelijk onverwacht. Meestal ben je na zo'n val morsdood of je mankeert niets. Nu was ik letterlijk halfdood."

Schmitter was danig uit het veld geslagen maar telde al snel zijn zegeningen. "Ik dacht: ik heb een diploma, ben getrouwd en heb twee kinderen. Vooral die kinderen helpen je er bovenop. Kinderen zijn keihard. Die willen geen depressieve vader. Die spontaniteit heeft een groot voordeel: ze accepteren je zoals je bent. Ze zien een handicap niet als een eigen nadeel, hebben niet zo veel medelijden met je." Met medelijden kan Schmitter niet zo veel. "Het is voor mij en de ander ongemakkelijk. Mijn vrouw heeft er gelukkig ook geen last van, de relatie is niet veranderd."

Egoïsme

Het ongeluk heeft de relatie met zijn vrouw misschien zelfs wel verbeterd. Bergen beklimmen vereist een zeker egoïsme dat anderen op een tweede, of derde plek zet. "Vroeger was er geen discussie over de vrouw of de bergen: het waren de bergen. Mijn vrouw klimt ook, maar het was voor mij sowieso helder waar mijn priori-

Van een nadeel een voordeel maken. Het lijkt de kracht van Thierry Schmitter. foto Nico Schouten